

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. Mauritij Comitis, miserias miserijs addere nolentis, misericordia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Senec. lib. I.
epist. 98.

IX.
Albertus
Crantz. I 9.
Metrop. cap.
40.

re, sed ad ferulam, ingenuè ac sponte sua, se sistere paratos. Ita
*rectus atq; integer corrigit praua fortuna, & dura atq; aspera ferendi
scientia mollit*; immo mollit ipsum Deum punientem, qui poenæ loco sæpe accipit, patiendi voluntatem. Cur Deum non molliret, cum ipsos legamus homines pepercisse ijs, quos videbant à Deo fatis castigatos, ne vulnus nouum adderent factæ cicatrici?

Sic egit Mauritius Comes Cloemburgicus. à Bremensi ciuitate, multis contumelijs incensus: enimuerò, acceptis à magistratu litteris, quæ hostilia illi denunciarent, ad arma prouocatus, Hic vias publicas diu infederat, vt omnem vrbi comitatum intercluderet. Ventum est ad prælium. Pugna commissa. Bremenses magna clade afflicti atque fugati sunt. Secutus est fugientes victor exercitus. Ad confinia ciuitatis vbi accessit, contra omnem belli morem, vidit portas ciuitatis apertas, neque ab vlllo milite custoditas. Misit speculatum, qui tantæ negligentiae causam indagarent. Illi, cum tripudio, retulerunt, penes Mauritium esse, si vellet, tota vrbe potiri; ciuium, desperata salute, domi se quemq; tenere, quòd adèd immaniter pestis, vrbe tota, grassaretur. Ad narrationem hanc Mauritius altum ingemuit dicens: *Quia Rex supernus illam oppugnat urbem, nolo, vt accedat afflicti à Deo afflictio nostra. Multa mihi incunda, in hac vrbe, fuerunt: si modo dissidemus, redibit aliquando tranquillitas & reconciliatio: retrahamus ab illis manus, quos castigat serius rerum arbiter Deus, ne & in nos serpat contagio. Ita reduxit exercitum vir, qui eius vrbs videretur dignus imperio, quòd tam benigno fuit animo in afflictam. Post aliquot autem dies, pax, inter Mauritium & Bremenses sancita est.* Agnouit itaque Mauritius, non à Fortuna, sed à summo rerum Governatore, pestem vrbi immissam, atq; ea propter nolebat infestare humana manu, quos videbat diuina correctione verberatos. Adèd prodest, nò tantum patientibus mala, sed etiam spectantibus, agnoscere malorum, quæ hominibus incidunt, Deum authorem, quo imperante, & velut signum dante, vel in arma mittuntur, vel ab armis discedunt. Optarem hanc cogitationem ijs, quorum animus vindictæ sitientissimus nullis potest miserijs, nullis inimici infortunijs satiari. Ridet, quoties vident illum flere; & in tristitia illius gaudent; si ardet aduersarij domus, pro aqua, oleum affundunt; si amisit pallium, rapiunt illi etiam indusium; si casu pedem fregit, caput illi diffractum esse vellent; denique si è vita est subla-

sublatus, omnibus verborum contumelijs mortuum infectantur. Quàm isti longè tutiùs, cum Mauritio, vererentur, ne aduersarij malum, quod, diuino iudicio non contenti, multiplicat, serpat, immo resiliat in multiplicantes;

Exigat & dignas vltix Rhannusia pœnas?

Prodest autem etiam ad hoc, scire Deum esse, qui malis habenas laxet, aut ea, in homines excitet, vt nôrint placare eum, à quo illa irritato nôrunt prouenire. Cum enim ille sit, qui pauperem facit, & ditat; humiliat, & subleuat, ad cuius opem potiùs recurrerent? Hæc notitia instructus Dauid ait: *Domine, quid multiplicati sunt, qui tribulant me? multi insurgunt aduersum me?* Neque tamen tam hoc miratur, quàm quod illico sequitur: *Multi dicunt anima mee: Non est salus ipsi, in Deo eius? Quasi Deus tantùm humiliet, & non subleuet?* Enimuerò ea est Numinis bonitas, vt clementer puniat, & iustè parcat. Nam quem Deus plectit iratus, peccantem; audit placatus supplicantem. Audit autem, vt parcat. De tribulatione inuocauit Dominum, ait: & exaudiuit me in latitudine Dominus. Non tanta nobis cura est, inquit S. Chrysostomus, nihil graue pati, quantæ illi, qui nobis animam donauit, & tot, post hoc, contulit bona. Ac rursus alibi: *IESVM, in tribulatione, sine vlla intermissione, obsecra, vt vel solum annuat, & omnia unico momento dilabentur.* Quod si obsecrasti, nec tamen depulsum est malum, id Deo familiare & vsitatum scias, vt non statim acerbitates extinguat, sed cum ha intumuerint, inde quidem repente omnia in tranquillum mutet. Itaque in Casum nos sinit venire, vt oremus; verùm non semper statim liberat, vt fortiùs oremus. Sed, ais, An non prohibere poterat, ne tres pueri in temptationem laberentur? Verùm id minimè facere voluit, vt ingentem illis questum conciliaret; & propterea in barbarorum manus cadere passus est, & fornacem nimium accendi, & regiam iracundiam, fornace atrocius, inflammari, & eos manibus ac pedibus vinciri, & in ignem precipites dari. Cum autem omnes, qui eos spectabant, eorum salutem, pro deplorata habuissent; tum præter spem & subito se exeruit præstantissimi artificis Dei, in edendis miraculis, facultas. Siquidem ignis vincebatur: qui autem vincti erant, soluebantur; & fornax in temperiem, & in rorem mutabatur; aula regia magnificentior, & augustior reddebatur, & naturam illam edacissimam, lapides & ferrum superansem, crinium natura vincebat; & sanctorum illorum chorus modulatifimus, virasq, res conditas, admirificum hunc concentum inuitans, & hymnos

Ouid. 5. de Tristib. c. leg. 9.

X.

1. Reg. 2. 7.

Psal. 3. 2.

Psal. 117. 5.

S. Chrysost. homil. 2. ad pop.

Idem. ep. 1.

Idem. ibid.